

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatvs De Fiducia In Devm Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 3. Creaturarum dependentia à Deo Creatore suo infinita est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](#)

ostris esse
gitur quæ
domine
sensuum
licibus de-
circumstā-
Voluntatis
o imperio
illos pro-
adjuutorio,
præstatu-
mper & u-
superiores
rebus &
niniumia
ate nostra
de ijs pro-
lent invi-
t; hujus-
untur im-
. Eo mo-
uo geniti,
ui possunt
Dominum
um à quo
r, ut si hic
cidant pe-
t, exem-
pli

plieausa, actuum voluntatis meæ alium præ-
ter me posse autorem agnoscere, nunquid in-
tolerabilis esset dementia & perversitas, rem
aliquam quæ ex mea substantia, suam habet
omnem, quæ meo partu effusa, in sinu meo
educata adolevit, quæ nutui meo subjecta,
nulli alteri debet quidquam præterquam
mihi soli, eò devenire, ut me abnegans & de-
serrens, alieno se mancipet; cum ex me vitam
habeat & omnia, à me manet & in me maneat
necessariò, nec alium respiciat, nec alteri co-
puletur, quam mihi soli, nolit tamen se mihi
subjicere & adhærere, sed in mei despectum
non dubitet alterius sequi ductum, & subdi-
imperio, à quo nihil omnino acceperit. Hæc
quidem sic animo singi possunt, fieri re ipsa
nullo modo possunt, declarant tamen nobis
aprimè summum hominis quod esse potest
ingrati animi crimen adversus Deum con-
ditorem suum, id quod paucis deinceps o-
ftendam.

§. III.

*Creaturarum à Deo Creatore suo infinita de-
pendentia est.*

Hoc ex ijs quæ dixi arbitror esse manife-
stum, sed erit adhuc manifestius ex ijs
quæ mox subjiciam. Multò magis atque per-
fectius

fectius nos quāti quanti sumus, Dei sumus,
quam actus voluntatis nostrae nostri sūt.
Enimvero si loqui libet sincerè, à nullo alio
dependemus quām à Deo solo, nulli alteri
quam illi debemus tributum submissionis,
cum tamen actus nostri non minus à Deo, i-
mo magis quām à nobis pendeant. Deus au-
tor & conditor noster est, non sicut Magna-
tes mundi, qui creaturas sive alumnos suos
vocant eos, quos ad honores & dignitates e-
vexerunt, quos favore suo sustentarunt, quos
ditarunt bonis, quos præfectos atque admi-
nistros suos constituerunt. Ipse opifex noster
est, non quo modo celebres sunt inter homi-
nes artifices, qui superbe se jactant de operi-
bus à se singulari industria elaboratis, ad qua-
tam nihil contulere nisi motum manū,
applicando activa passivis, artisque instru-
menta certis ductibus regendo, ut quod ipsa
per se efficere non poterant, peritiore arti-
ficiis manu mota exprimant. Ipse Pater noster
est, non sicut parentes mortales qui proge-
rant prolem cuius nec corpus nec animam
norunt, & quantus sit ossium numerus, par-
an impar, quæ figura, quæ forma, quis locus,
quis nexus, atque junctura penitus ignorant.
Verum Deus ita Creator noster est, opifex
Pater, ut nihil sit neque in corpore, neque in

anima

ci sumus,
ostri sint
nullo alio
nulli alteri
missionis,
à Deo, i-
Deus au-
Magna-
nos fuos
nitates e-
runt, quos
ie admi-
fex noster
ter homi-
de oper-
is, ad que
manuū
ue instru-
quod ipsa
iore arti-
ter noster
progene-
animam
rus, par
is locus,
ignorant,
opifex &
neque in
anima

inima neque in operationibus, neque in po-
tentis, neque in ijs omnibus quæ quo cun-
que modo pertinent ad statum vitamque
nostram, cuius ipse non sit autor, cuius curā
non habeat, conservet ac tueatur, adeo ut si
omnipotentem manum suam; qua nos inde-
linenter sustentat, vel ad momentum subtra-
heret, continuò deficeremus, & quod dixit de
se S. Job, posset de se quilibet dicere: *Fuisset
qua si non essem*, cap. 10. non modō quo ad vi-
tam hanc mortalem, quam communem vi-
vimus cum brutis animantibus super terram
nec tantum quo ad corporis motus atque a-
nimæ operations, sed quo ad ipsum, ut sic
dicam fundamentum naturæ nostræ, hoc est
materiam printam, quam Philosophi appelle-
rant ingenerabilem & incorruptibilem, &
quo ad illustriorem alteram partem nostri,
videlicet animam, à qua ista animatur & vi-
vit; quæ in tum ex fidei divinæ certissimo ora-
culo, tunc clarissimo rationis lumine cognos-
cimus immortalem, omnis expertem mate-
riæ, nulli obnoxiam corruptioni Deus siqui-
dem non dat solum corporibus nostris colo-
rem, decorum & speciem quæ in homine vi-
vo extrinsecus relucet, nec tantum vitam fo-
vet & functiones internas animarum nostra-
rum, sed pertingit usque ad imum rerum fü-
dum

dum, ait S. Augustinus, ita ut nihil nostri non
curet, & ad id potentiam suam confert &
magnitudinem, ut vel minimam naturae no-
strae particulam conservet & ab interitu vin-
dicet. Et si nosse vis, quo pacto in nobis Deus
laboret (quamvis sine omni labore) audi Te-
fullianum explicantem nostro loquendimo-
re, quantum studium atque operam Deus
impenderit ad formandum perficiendumque
protoplasmum hominem, quod de aliarum
quoque rerum productione suo modo intel-
ligi potest. Recogita, inquit, totum illi occu-
patum, ac deditum sensu, opere, consilio, sa-
pientia, providentia & ipsa in primis effectio-
ne quae lineamenta ducebatur. Pammelius ex-
pendit vocem istam: deditum, quam dicit sin-
gularem habere emphasm, sic autem eam in-
terpretatur: Deus tantâ curâ atque industria
se impendit in condendo homine ut totum
se illi tradiderit, in eo totus fuerit atque occu-
paverit vires omnes ac studium, perinde ac si
nihil aliud habuerit agendum, eò contulit e-
mnen operam, cogitationem, manum, oculos,
cor, teneique totum se insumpsit in elabo-
rando, stabiliendo, conservandoque hoc prin-
cipe opere suo, ut proinde jure optimo illi
debeat non solum imperium, dominium,
gubernatio, & directio hominis, verum et
iam

iam proprietas & possesso perfectissima, &
absolutissima quæ ex cogitari potest. Hinc
quoque consequitur ut Deus hominem ve-
luti in manibus portet, præ oculis habeat, ge-
set in corde, in omnibus divinis operatio-
nibus suis attingat, inde enim prodijt,
hic sine intermissione degit, hinc sigillatim
sumpsit, quidquid habet. Quæ cum ita sint
quis non videt actus, intellectus, vo-
luntatisque nostræ tam arcto necessitatis
vinculo non esse connexos cum intel-
lectu, & voluntate, à quibus suam
ducunt originem, quanto nos Deo
adstricti sumus in omnibus & singulis
quæ sumus, quæque habemus ac pos-
sumus. Quis ergo satis explicet sum-
mam hominum perversitatem qui no-
lunt grato animo agnoscere, quanto
pere a Deo pendeant, aut eorum cæ-
titatem qui in alio potius spem suam
collocant, quam in eo à quo totum est quod
habemus, & à quo sperare licet, quidquid no-
bis deest. Hoc erit argumentum duplicitis fru-
ctis ex hac consideratione positâ decerp-
di qui continet praxin exercendæ in Deum
fiducia.

§.IV.